

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.428 van 24 november 2011
in de zaak A. 196.971/VII-38.127.**

In zake : Rik VAN BRUAENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lieven Capoen
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 26a
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juli 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 5 mei 2010 waarbij het beroep van Rik Van Bruaene tegen het ontbreken van een beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen met betrekking tot zijn vergunningsaanvraag tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Van Wynsberge, die loco advocaat Lieven Capoen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Arne Vandaele, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een brief, ingekomen op 3 oktober 2008 bij het bestuur van de provincie West-Vlaanderen, laat de lokale politie van de politiezone Roeselare-Izegem-Hooglede weten dat een pistool van het merk Browning van de verzoeker in beslag is genomen voor onderzoek naar aanleiding van een diefstal met braak waarvan de verzoeker het slachtoffer is geworden. Hij is met de inbreker geconfronteerd en heeft zijn pistool gebruikt toen hij zich bedreigd voelde. Het wapen is uiteindelijk vrijgegeven en de verzoeker is niet vervolgd.

3.2. De verzoeker dient op 14 oktober 2009 een vergunningsaanvraag in tot het voorhanden hebben van een pistool Glock 19, kaliber 9x19 mm, een wisselloop voor een Glock 17, kaliber 7.92x24 mm en een wisselloop voor een Glock 19, kaliber 7.92x24 mm. Als wettige reden geeft hij op : "sportief en recreatief schieten". Hij beschikt reeds over vergunningen voor andere vuurwapens.

3.3. De procureur des Konings te Kortrijk verleent in een brief van 6 juli 2009 volgend advies aan de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen met betrekking tot verzoekers vergunningsaanvraag :

"In 1996 heeft hij een erkenning als wapenhandelaar gekregen, alle categorieën van wapens en munitie.

In 1999 bleek dat er eigenlijk geen activiteiten inzake wapen(s) en munitie plaatsvonden. Vermits er geen enkele activiteit inzake wapens en munitie werd uitgeoefend heeft hij zijn erkenning teruggestuurd en werd zijn erkenning aldus stopgezet.

Thans blijkt dat betrokkene opnieuw actief is inzake wapens en munitie ondanks het feit dat hij niet meer over een erkenning beschikt.

Het onderzoek door de bevoegde politiediensten loopt nog.

Hieruit blijkt duidelijk dat hij het niet nauw neemt met de wapenwetgeving.

Het feit dat hij activiteiten als wapenhandelaar uitoefent zonder erkenning betekent a fortiori dat ook het houden van een wapen hem moet ontzegd worden.

Een dergelijke houding betekent een gevaar voor de openbare orde".

3.4. De gouverneur van de provincie West-Vlaanderen laat na tijdig een besluit te nemen, waardoor de verzoeker op 4 maart 2010 bij de minister van Justitie beroep instelt tegen het uitblijven van een beslissing over zijn vergunningsaanvraag.

3.5. Met een brief van 5 maart 2010 meldt de minister van Justitie de ontvangst van het beroep en deelt hij mee dat een gemotiveerde aanvraag vereist is om het hoorrecht mondeling uit te oefenen en een schriftelijke aanvraag om een afschrift te verkrijgen van het dossier.

3.6. De lokale politie laat op 18 maart 2010 aan de minister van Justitie weten wat volgt :

"(...)

Wij stellen vast dat de heer VAN BRUAENE Rik activiteiten inzake wapens en munitie uitoefent ZONDER te beschikken over het wettelijk voorgeschreven GETUIGSCHRIFT VAN ERKENNING INZAKE WAPENS EN MUNITIE. Deze activiteiten gebeuren via de website van zijn bedrijf.

De URL is: <http://fsdip.com/website/VBRBelgiumHome/Nederlands/tabid/112/Default.aspx>

Dit werd reeds door de wapendienst bij het provinciebestuur van West-Vlaanderen ter kennis gebracht van het Parket van de Heer Procureur des Konings te Kortrijk. Het onderzoek maakt deel uit van het dossier met het notitienummer KO.WA.3-09.

De aanvraagprocedure voor het bekomen van het getuigschrift van erkenning inzake wapens en munitie is wellicht nog niet afgerond. De heer VAN BRUAENE heeft een aanvraag ingediend voor een erkenning inzake wapens en munitie om:

- op te treden als tussenpersoon (makelaar, commissionair, agent...)
- ontwikkeling van prototypes.

Tijdens ons onderzoek dat wij gedaan hebben om de heer burgemeester van Roeselare terzake te kunnen adviseren, op vraag van de heer gouverneur van West-Vlaanderen, stelden wij vast dat de opgegeven activiteit van tussenpersoon eigenlijk zuivere wapenhandel voorstelde. De heer VAN BRUAENE weerlegt dit, maar uit een document waarin hij zijn werkwijze uiteenzet kunnen wij alleen maar besluiten dat het om zuivere wapenhandel gaat. De reden waarom de heer VAN BRUAENE als tussenpersoon wilt erkend worden is volgens onze mening ingegeven om niet te moeten voldoen aan de veiligheidsmaatregelen, die bepaald zijn in het K.B. van 24-04-1997 over de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en verzamelen van vuurwapens en munitie.

Met de voorgaande uiteenzetting wens ik de geestesgesteldheid van de heer VAN BRUAENE te beschrijven. Naar onze mening geeft hij aan de wapenwet de breedst mogelijke interpretatie waardoor de overeenstemming met de werkelijkheid zoek raakt.

(...)

De heer VAN BRUAENE Rik ontwikkelde de munitie voor het type loop waarover de aanvraag handelt. Hij ontwikkelde een conversiekit om dergelijke munitie af te vuren. De loop waarvoor nu een wapenvergunning wordt aangevraagd maakt ons inziens deel uit van dergelijke conversiekit. Met een gewone kogelkop (zachte kern, niet doorborend, niet fragmenterend, niet brandstichtend) kan er wellicht aan sportief en recreatief schieten gedaan worden. We stellen ons de vraag of die loop echter niet meer bedoeld is voor zijn economische activiteiten dan wel voor sportief of recreatief schieten.

(...)"

3.7. Op 22 maart 2010 verleent de procureur des Konings te Kortrijk een negatief advies over de vergunningsaanvraag. Dit advies luidt als volgt :

"Betrokkene is niet van goede wil, zijn aanvraag klopt niet met de werkelijkheid.

Hij poogt de wet te omzeilen door een verkeerde interpretatie er(a)n te geven en door mist te creëren nopens zijn erkenning als wapenhandelaar alle categorieën van wapens en munitie, die hij terugstuurde en die bijgevolg werd stopgezet.

Volgens mijn ambt wil aanvrager de activiteit van wapenhandelaar uitoefenen en met een tussenpersoon zoals hijzelf voorhoudt, zijn inrichting is niet conform de geldende veiligheidsvoorschriften en is een gevaar voor de openbare orde en veiligheid".

3.8. De minister van Justitie ontvangt op 15 april 2010 de volgende bijkomende inlichtingen van de lokale politie met betrekking tot de verzoeker :

"(...) De lijst van bestellingen die ik op zijn website gezien had is snel verdwenen en is derhalve niet meer aantoonbaar.

(...)

Ik heb zijn uitleg inzake makelaar als volgt begrepen:

- Een potentiële klant bestel(t) één of meerdere wapens en convertie-kits bij een wapenhandelaar of verdeler.
- Deze laatste plaatst een bestelling bij de heer VAN BRUAENE.
- De heer VAN BRUAENE bestelt de wapens bij zijn fabrikant, haalt het/de wapen(s) en convertie-kit(s) op en laat deze beproeven door de proefbank te Luik.
- Daarna transporteert hij ze naar de wapenhandelaar/verdelers.

Dit is zijn interpretatie van de definitie 'het tot stand doen komen van een overeenkomst'.

Verder in zijn document geeft hij zijn zienswijze inzake de veiligheidsmaatregelen met betrekking tot makelaar en wapenhandelaar.

(...)

In dit kader is ook het dossier KO.17.L2.000163/2003 van 04/01/2003 belangrijk. De heer VAN BRUAENE Rik werd toen in zijn woning met inbrekers geconfronteerd. Hij voelde zich bedreigd en heeft met zijn pistool Browning kaliber 9mm twee maal naar de inbrekers geschoten zonder iemand te raken.

In onze contacten met de heer VAN BRUAENE heb ik steeds onze bezorgdheid uitgelegd over het nemen van voldoende veiligheidsmaatregelen. De inbraak heeft daarin zeker zijn belang, want toen was de heer VAN BRUAENE volop bezig met zijn ontwikkelingen inzake wapens en munitie. Hij heeft steeds gesteld dat de wettelijk voorgeschreven veiligheidsmaatregelen voor hem een te grote financiële impact hebben, zolang hij niet zeker is van de rendabiliteit van zijn activiteiten".

3.9. Op 5 mei 2010 weigert de minister van Justitie verzoekers vergunningsaanvraag tot het voorhanden hebben van de betrokken vuurwapens. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt :

"(...)

Op 15 april 2010 ontvingen wij vanuit de lokale politiezone RIHO een negatief advies.

Eerstens wijzen zij er ons op dat er op uw website een lijst bestellingen van wapens te zien was die u echter zeer snel hebt doen verdwijnen zodra de politie op de hoogte was van het bestaan ervan. U hebt immers een aanvraag tot erkenning als tussenpersoon en/of makelaar gedaan en geenszins als wapenhandelaar.

Tweedens melden zij ons dat u een wel erg verregaande interpretatie geeft aan het begrip makelaar. Een makelaar is een persoon die vragers en aanbieders van een bepaald goed bij elkaar brengt. In uw geval echter gaat het om bestellingen van wapens en conversiekits die door wapenhandelaars bij u geplaatst worden, waarna u die goederen bij een fabrikant zou bestellen, diezelfde goederen daar zou afhalen om ze daarna te transporteren naar eerstgenoemde wapenhandelaar.

De vraag dient hier onmiddellijk te worden gesteld waarom een omweg langs u zou worden gemaakt, alsof de wapenhandelaar niet in de mogelijkheid zou zijn om rechtstreeks bij een fabrikant een bestelling te plaatsen. Uit geheel uw relaas blijkt bovendien dat deze handelingen niet in overeenstemming zijn met de handelingen die doorgaans door een makelaar worden gesteld.

Bijkomend probleem is dat u vindt niet te moeten voldoen aan de vereiste veiligheidsmaatregelen omdat u, enkel en alleen naar eigen zeggen, de wapens nooit meer dan 24 uur in uw bureau zou hebben.

Ten derde wijst de lokale politie ons op het bestaan van het dossier met nr. KO.17.L2.000163/2003 dd. 4 januari 2003. U werd in uw woning geconfronteerd met inbrekers, u voelde zich bedreigd en zodoende hebt u met een pistool Browning, kaliber 9 mm, tot twee maal toe naar deze inbrekers geschoten, evenwel zonder hen te raken.

De procureur des Konings verwoordt het in zijn negatief advies dd. 22 maart 2010 also : 'hij (de heer R. VAN BRUAENE) poogt de wet te omzeilen door een verkeerde interpretatie eraan te geven en door mist te creëren nopens zijn erkenning als wapenhandelaar alle categorieën van wapens en munitie, die hij terugstuurde en die bijgevolg werd stopgezet' en 'volgens mijn ambt wil aanvrager (de heer R. Van BRUAENE) de activiteit van wapenhandelaar uitoefenen met een tussenpersoon, zoals hijzelf voorhoudt, zijn inrichting is niet conform de geldende veiligheidsvoorschriften en is een gevaar voor de openbare orde'.

U houdt zich niet aan de veiligheidsvoorschriften in de wet gesteld, meer nog, u tracht de wet naar uw hand te zetten in de plaats van haar na te leven. U verwijst nog steeds naar uw erkenning als wapenhandelaar, erkenning welke u in 1999 zelf hebt teruggestuurd. U gebruikte uw wapen om inbrekers te treffen of minstens af te schrikken, terwijl u als wettige reden enkel opgaf sportief en

recreatief schieten.

Hieruit concluderen wij dat u de openbare orde, rust en veiligheid in het gedrang brengt.

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en derde middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet uiteen dat de verwerende partij de hoorplicht heeft geschonden, terwijl de bestreden beslissing hem nochtans op meer dan nadelige wijze in zijn belangen raakt. Hij stelt dat de ernstige aantijgingen die aan zijn adres werden geuit door de lokale politie overgenomen zijn door de procureur des Konings te Kortrijk zonder dat hij enige mogelijkheid heeft gekregen om zich hiertegen te verdedigen. Bovendien meent de verzoeker dat ten onrechte sprake is van een mondeling hoorrecht waarvoor een schriftelijke aanvraag moet worden ingediend.

Wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, voert hij aan dat hij geenszins een gevaar voor de openbare orde vormt, nu hij nooit op negatieve wijze in contact is geweest met het gerecht en bijgevolg over een blanco strafregister beschikt, de bestreden beslissing op loutere beweringen steunt die uit geen enkel objectief stuk blijken en hij probleemloos andere wapenvergunningen heeft verkregen. Hij meent dan ook dat het tegen alle redelijkheid indruist om plots een vergunning te weigeren voor een pistool en wissellopen die aangevraagd werd met het oog op het voeren van wetenschappelijk onderzoek.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker noch in zijn beroepschrift noch naderhand verzocht heeft om te worden gehoord, hoewel zij hem had gewezen op de noodzaak om een verzoek daartoe te formuleren. Zij stelt ook dat hij niet van de mogelijkheid gebruik heeft willen maken om bij de federale wapendienst kennis te nemen van het volledige dossier, om de meerwaarde van een eventuele mondelinge toelichting te verduidelijken en om uit te leggen waarom de adviezen van de lokale politie en van de procureur des Konings te Kortrijk op een andere wijze moeten worden geïnterpreteerd. Zij meent dat in het kader van een administratieve procedure verwacht mag worden dat de bestuurde zelf initiatieven neemt en reageert op de briefwisseling van de overheid en dat indien hij dit nalaat, hij geen gebrek aan tegenspraak kan aanvoeren. Zij merkt bovendien op dat de hoorplicht geenszins mondeling moet worden uitgeoefend, maar dat het volstaat dat de betrokkene zich met kennis van zaken schriftelijk kan verdedigen en dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennis kan nemen van zijn standpunt. De verwerende partij argumenteert voorts dat noch uit het beroep- noch het verzoekschrift blijkt welke feiten zouden zijn verdraaid of ongenueanceerd weergegeven, waardoor zij verzoekers belang bij het middel in vraag stelt. Zij betoogt ten slotte dat een redelijke verhouding bestaat tussen de motieven, die feitelijk en juridisch juist zijn, en de inhoud van de bestreden beslissing.

6. De verzoeker repliceert dat de hoorplicht van toepassing is op de verwerende partij, zodat zij hem automatisch had moeten uitnodigen om te worden gehoord en het dus niet toekwam aan hem zelf om een gemotiveerd verzoek daartoe in te dienen. Bovendien stelt hij dat hij niet kon antwoorden op elementen in het administratief dossier waarvan hij geen kennis had. Hij merkt voorts op dat de resultaten van het onderzoek naar de zogenaamde inbreuken op de wapenwetgeving niet worden voorgelegd, wat volgens hem bevestigt dat er geen bezwarende elementen zijn. Hij meent dat het onredelijk is dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen tegen de beweringen en de inhoud van de strafdossiers.

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat het niet aan hem toekwam om een verzoek te formuleren om te worden gehoord, aangezien hij geen

enkele notie had waarop hij zich moest verdedigen, nu de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen geen beslissing had genomen, voorheen zich nooit een probleem had gesteld om een wapenvergunning te verkrijgen en de verzoeker geen kennis had van het dossier dat achter zijn rug om tegen hem werd opgesteld.

8. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 11 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet).

Hij zet uiteen dat de bestreden beslissing steunt op artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet, terwijl die bepaling enkel van toepassing is indien reeds een wapenvergunning was afgeleverd. Hij merkt op dat de bestreden beslissing tevens verwijst naar een omzendbrief, terwijl dit geen wettelijk criterium is en een omzendbrief geen voorwaarden aan een bestaande wet kan toevoegen.

In ondergeschikte orde stelt hij dat de formele motiveringsplicht is geschonden, omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de vergunning zonder meer geweigerd wordt en niet toegekend wordt voor beperkt gebruik, zoals voor wetenschappelijke doeleinden. Hij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn blanco strafregister en met het feit dat zijn wapenbezit voorheen nooit tot problemen heeft geleid.

Voorts acht hij de materiële motiveringsplicht geschonden, omdat op zijn website helemaal geen lijst van te bestellen wapens was te zien, zoals beweerd door de lokale politie, maar wel een pre-orderlijst die was bedoeld voor marktonderzoek. Hij betoogt dat de verwerende partij ook zijn activiteiten verkeerd heeft beoordeeld en een foutieve definitie heeft gehanteerd van het begrip "tussenpersoon" die minder ruim is dan deze bepaald in artikel 2, 2°, van de wapenwet. Hij stelt dat geen enkel bewijs voorligt dat hij zou optreden als

wapenhandelaar, dat de verwerende partij wist dat hij geen wapenhandelaar is aangezien zij hem een attest van beroepsbekwaamheid als tussenpersoon heeft afgeleverd, en dat hij dan ook geen veiligheidsmaatregelen moet nemen als een wapen slechts 24 uur in zijn kantoor ligt. Voorts meent hij dat de verwijzing naar het voorval in 2003 waarbij hij heeft geschoten op inbrekers niet aantoonde dat er een gevaar voor de openbare orde zou bestaan, daar dit loutere zelfverdediging betrof in een onvoorzienbare situatie, de politie het wapen onmiddellijk heeft teruggegeven en het dossier zonder gevolg werd geklasseerd. De verwijzing naar de wettige reden "sportief en recreatief schieten" is volgens hem irrelevant, omdat die wettige reden slechts werd ingevoerd door de nieuwe wapenwet. Ook de verwijzing naar het feit dat hij de wet poogt te omzeilen en dat hij mist creëert nopens zijn erkenning als wapenhandelaar is volgens hem irrelevant, aangezien hij na het verzoek van de arrondissementscommissaris zijn erkenning als wapenhandelaar heeft teruggezonden met de vraag die erkenning te beperken, wat echter niet gebeurd is, zodat die erkenning onrechtmatig is ingehouden.

9. De verwerende partij antwoordt dat artikel 11, § 1, eerste en tweede lid, van de wapenwet als één geheel moeten worden gelezen en dat dus geen afzonderlijke beslissingen moeten worden genomen over de toekenning van de vergunning en over het ontnemen ervan. Zij stelt ook de relevantie in vraag van het argument van de verzoeker dat ten onrechte naar een omzendbrief wordt verwezen, nu die omzendbrief uitging van de minister van Justitie waardoor deze niet mocht worden genegeerd door de federale wapendienst en nu de verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze de omzendbrief voorwaarden zou toevoegen aan de wapenwet.

Voorts merkt zij op dat de bestreden beslissing enkel besluit dat de verzoeker de openbare orde en rust "kan" verstoren en dat de vergunning niet kon worden beperkt tot wetenschappelijk onderzoek aangezien slechts het sportief en recreatief schieten als wettige reden was opgegeven. Zij stelt vast dat de handelingen van de verzoeker niet binnen het toepassingsgebied vallen van de definitie bepaald in artikel 2, 2°, van de wapenwet nu hij eerder optreedt als

handelaar dan als tussenpersoon en dat niet in concreto wordt aangetoond dat de wapens minder dan 24 uur in het kantoor van de verzoeker aanwezig zijn. Zij licht toe dat het afgeleverde attest enkel aangeeft dat de verzoeker geslaagd is voor het examen voor tussenpersoon in de wapenhandel, over de andere voorwaarden wordt pas geoordeeld bij het indienen van het verzoek tot erkenning. De bewering dat verzoekers erkenning als wapenhandelaar onrechtmatig werd ingehouden, komt volgens haar vrij ongeloofwaardig over, daar hij gedurende meer dan tien jaar hierop niet gereageerd heeft. Zij merkt voorts op dat zelfverdediging een andere wettige reden is dan het sportief en recreatief schieten. Ten slotte meent zij dat de eigen interpretatie van de wet door de verzoeker eveneens blijkt uit het feit dat hij reeds zonder vergunning in het bezit was van de wisselloop waarvoor hij precies de vergunning had aangevraagd; hij had deze immers reeds laten fabriceren en leveren.

10. In zijn laatste memorie laat de verzoeker gelden dat de nota "geplande activiteiten in het bureel Sint Germanusplein 6 te Roeselare" enkel een vraag om inlichtingen betrof omtrent wat mogelijk te rijmen viel met zijn toekomstige erkenning als tussenpersoon en dat de lokale politie die nota compleet verkeerd geïnterpreteerd heeft. Hij stelt dat de geplande activiteiten nooit hebben plaatsgevonden, dat hij enkel zijn vergunde wapens op legale wijze in zijn bezit had, dat uit niets blijkt dat er rechtstreekse contacten bij hem thuis waren met betrekking tot niet vergunde of te verkopen wapens en dat de zogenaamde "lijst van bestellingen van wapens" geenszins van zijn website verwijderd werd en nog steeds zichtbaar is. Voorts meent hij dat het schietincident in 2003 niet kan betekenen dat hij niet voldoet aan de veiligheidsvoorschriften, aangezien er zich enkel vergunde wapens bij hem thuis bevinden. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zijn volgens hem gebaseerd op verkeerde feitelijke gegevens, zij blijken uit geen enkel objectief element en zij zijn dan ook veel te algemeen en onzeker.

Beoordeling

11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop zij steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan, als de ingeroepen feiten betwist worden, of zij werkelijk bestaan of voldoende bewezen zijn.

Artikel 2, 2°, van de wapenwet definieert een tussenpersoon als "eenieder die, tegen een vergoeding of om niet, de voorwaarden creëert voor het sluiten van een overeenkomst met als onderwerp de vervaardiging, de herstelling, de wijziging, het aanbod, de verwerving, de overdracht of enige andere vorm van terbeschikkingstelling van vuurwapens, onderdelen ervan of munitie ervoor, ongeacht de herkomst en de bestemming ervan en ongeacht of de goederen op het Belgische grondgebied komen, of die een dergelijke overeenkomst sluit wanneer het vervoer door een derde wordt verricht".

Artikel 2, 1°, van de wapenwet definieert een wapenhandelaar als "eenieder die voor eigen rekening en gewoonlijk, als hoofdactiviteit of als nevenactiviteit, tegen een vergoeding of om niet, vuurwapens, onderdelen ervan of munitie ervoor vervaardigt, herstelt, wijzigt, verhandelt of anderszins ter beschikking stelt".

In het administratief dossier bevindt zich het door de verzoeker op 28 december 2009 opgestelde document "Geplande activiteiten in het bureel Sint Germanusplein 6 te Roeselare", waarin hij inlichtingen verstrekt aan de lokale politie inzake zijn activiteiten als "tussenpersoon" in de wapenhandel. In dit document zet de verzoeker onder meer uiteen dat op basis van de informatie op zijn website bestellingen binnenkomen en dat van zodra die bestellingen betaald zijn, deze doorgegeven en betaald worden aan zijn fabrikant die de leveringen uitvoert. Ingeval hij beroep doet op een buitenlandse fabrikant die geen hoofdverdelers heeft in België, stelt de verzoeker dat de wapens nooit langer dan 48 uur worden opgeslagen in zijn bureel, zodat geen veiligheidsmaatregelen vereist zijn. Aldus geeft de verzoeker in dit document toe dat de klant rechtstreeks aan hem betaalt en dat de verzoeker mogelijk in contact komt met de wapens. De verwerende partij steunt zich in de bestreden beslissing, impliciet, op dit document en stelt terecht vast dat de door de verzoeker erin beschreven handelingen "niet in overeenstemming zijn met de handelingen die doorgaans door een makelaar worden gesteld" en die erin bestaan "vragers en aanbieders van een bepaald goed bij elkaar (te) breng(en)". In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat dit document inzake zijn geplande activiteiten louter een vraag om inlichtingen betrof met het oog op toekomstige activiteiten die tot op heden nog nooit hebben plaatsgevonden. Dit wordt echter tegengesproken door de vaststelling door de lokale politie dat een lijst met bestellingen van wapens te zien was op verzoekers website. Die lijst is kort nadien van die website verdwenen. De verzoeker beweert dat het gaat om een pre-orderlijst met het oog op marktonderzoek. Voorts wordt de verzoeker niet gevolgd in zijn argumentatie dat zijn erkenning als wapenhandelaar onrechtmatig werd ingehouden in 1999 omdat hij deze enkel had teruggezonden voor aanpassing. Uit het dossier blijkt immers dat de arrondissementscommissaris in 1999 zonder meer om de terugzending van die erkenning heeft gevraagd ingevolge de stopzetting van alle activiteiten omtrent wapens door de verzoeker en dat de verzoeker nooit enige kritiek heeft geformuleerd aangaande die vermeende "onrechtmatige" inhouding. Bijgevolg steunt het motief van de bestreden beslissing dat de verzoeker "de wet naar (zijn) hand (tracht) te zetten" op voldoende vaststaande feiten. Zelfs indien de erin beschreven activiteiten nog

nooit zouden hebben plaatsgevonden, blijkt immers uit het door de verzoeker opgestelde document van 28 december 2009 zijn intentie om onder het voorwendsel van tussenpersoon activiteiten van wapenhandelaar uit te oefenen.

12. Ingevolge artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de wapenvergunning weigeren, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren.

Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene betekent voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur en ook de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken op grond van artikel 30 van de wapenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het voorhanden hebben van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende.

De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden.

13. De verwerende partij heeft, door zich in de bestreden beslissing op de "algemene moraliteit" van de aanvrager te steunen, waarvan sprake in de omzendbrieven van 8 juni 2006 en 30 oktober 1995, geen voorwaarden aan de wet toegevoegd. Uit artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet volgt immers dat het particulier wapenbezit slechts kan worden toegelaten indien het geen gevaar

oplevert voor de openbare orde. De verwerende partij miskent die bepaling niet wanneer zij bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid oplevert, rekening houdt met zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid.

14. In de bestreden beslissing wordt verzoekers vergunningsaanvraag tot het voorhanden hebben van een vuurwapen en van twee wisselopen van het merk Glock geweigerd, omdat zijn wapenbezit de openbare orde en veiligheid in het gedrang kan brengen.

Om tot dat besluit te komen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst verwezen naar het negatief advies van de lokale politie, waarin wordt vastgesteld, enerzijds, dat hoewel de verzoeker enkel een erkenning als tussenpersoon en niet als wapenhandelaar heeft aangevraagd, op zijn website een lijst met bestellingen van wapens te zien was, en, anderzijds, dat verzoekers activiteiten, die erin bestaan dat wapenhandelaars bij hem bestellingen plaatsen, waarna hij de goederen bij een fabrikant bestelt, afhaalt en transporteert naar die wapenhandelaars, de opdracht van een makelaar, met name het bij elkaar brengen van vragers en aanbieders, overstijgt. De verwerende partij stelt zich in de bestreden beslissing de vraag waarom een wapenhandelaar niet zelf zijn bestelling rechtstreeks bij de fabrikant zou plaatsen en is van mening dat de beschreven activiteiten van de verzoeker niet in overeenstemming zijn met de handelingen die doorgaans door een makelaar worden gesteld. Volgens de verwerende partij bestaat een bijkomend probleem erin dat de verzoeker meent niet te moeten voldoen aan de vereiste veiligheidsmaatregelen omdat de wapens zich nooit langer dan 24 uur in zijn bureau zouden bevinden. Ook wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het dossier inzake het voorval in 2003 waarbij de verzoeker, geconfronteerd met inbrekers in zijn woning, zich bedreigd voelde en twee schoten afvuurde, zonder iemand te raken. Voorts wordt in die beslissing verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings te Kortrijk, waarin wordt gesteld dat de verzoeker de wet poogt te omzeilen door er een verkeerde interpretatie aan te geven en door "mist te creëren" nopens zijn reeds stopgezette erkenning als

wapenhandelaar en dat de inrichting van de verzoeker, die in de hoedanigheid van tussenpersoon de activiteit van wapenhandelaar wil uitoefenen, niet voldoet aan de geldende veiligheidsvoorschriften. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de verzoeker zich niet aan de veiligheidsvoorschriften houdt, "de wet naar (zijn) hand (tracht) te zetten in de plaats van haar na te leven", nog steeds naar zijn erkenning als wapenhandelaar verwijst die hij zelf in 1999 heeft teruggezonden en zijn wapen gebruikt heeft om inbrekers te treffen of minstens af te schrikken terwijl hij als wettige reden enkel "sportief en recreatief schieten" heeft opgegeven.

Alhoewel de gebeurtenissen - de confrontatie met inbrekers - beschreven in het proces-verbaal nr. KO.17.L2.000163/2003 van 4 januari 2003 in de bestreden beslissing als belangrijk worden bestempeld, wijst de Raad van State er op dat het wapen dat de verzoeker toen gebruikte hem werd teruggegeven en dat de verzoeker voor de feiten niet is vervolgd.

Dit motief is evenwel een overtollig motief aangezien de overige motieven afdoende zijn.

De overige aangehaalde redenen zijn pertinent en volstaan immers om de beslissing te dragen en laten toe om na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. De verzoeker heeft als wettige reden voor zijn vergunningsaanvraag enkel "sportief en recreatief schieten" opgegeven, waardoor de verwerende partij niet diende te motiveren waarom hem geen vergunning voor beperkt gebruik, zoals enkel voor wetenschappelijk onderzoek, werd verleend.

De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij buiten alle redelijkheid zou hebben geoordeeld door op grond van de motivering tot het besluit te komen dat de verzoeker de openbare orde en veiligheid zou kunnen verstoren of een gevaar zou kunnen betekenen voor zichzelf of voor anderen. De

Raad van State vermag geen acht te slaan op de omstandigheid dat de verzoeker op heden nog over andere wapenvergunningen beschikt, aangezien het huidige onderzoek beperkt is tot de bestreden beslissing, waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de betrokken vergunningsaanvraag.

15. De wapenwet noch de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in een verplichting tot het horen van de betrokkene.

Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend. Voor zover de bestreden beslissing een weigering inhoudt om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen, is de beslissing niet onderworpen aan tegenspraak. Voor zover de verzoeker aldus een vergunning aanvraagt tot het voorhanden hebben van wapens, zoals te dezen, is het bestreden besluit in de regel niet onderworpen aan tegenspraak en diende de verzoeker niet te worden gehoord. De verzoeker heeft trouwens in zijn aanvraag en in zijn beroepschrift reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op de vergunning.

16. Het eerste en derde middel zijn niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

17. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij stelt dat zijn dossier niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid, noch werd de beslissing op zorgvuldig verzamelde en correcte gegevens gestoeld. Hij merkt op dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad zich te

verdedigen doordat hij niet in kennis is gesteld van de verzamelde informatie en niet werd gehoord, dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen niet eens de moeite heeft gedaan om een beslissing te nemen en dat zijn relatie met de lokale politie verzuurd was.

Voorts betoogt hij dat, gelet op zijn bestaande wapenvergunningen, zijn blanco strafregister en zijn onberispelijk gedrag, hij er redelijkerwijze op mocht vertrouwen dat hij de gevraagde vergunning zou verkrijgen, in het bijzonder nu er geen nieuwe gegevens voorhanden waren en zijn situatie dus ongewijzigd was. Hij stelt dat de verkondigde onwaarheden zijn vertrouwen in het overheidsoptreden geschaad hebben.

18. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing steunt op het door de provincie toegestuurde dossier, het advies van de procureur des Konings te Kortrijk en de informatie verstrekt door de lokale politie. Zij stelt dat van geen enkele andere instantie informatie moest worden verkregen. Dat de politie onwaarheden verkondigde, is volgens haar niet bewezen, daar de verzoeker hiertegen geen klacht heeft ingediend bij de korpschef, het Comité P of de procureur des Konings.

Zij acht het vertrouwensbeginsel niet geschonden, aangezien de bestaande wapenvergunningen van de verzoeker nooit zijn onderzocht op hun gevaar voor de openbare orde.

19. De verzoeker repliceert dat het vertrouwensbeginsel evenzeer geschonden is door het feit dat de lokale politie voor haar advies te rade is gegaan bij de federale wapendienst, die oordeelt in beroep. Voorts merkt hij op dat het openbaar ministerie negatief adviseert op basis van een lopend onderzoek.

20. In zijn laatste memorie laat de verzoeker gelden dat hij op 23 september 2010 bij de algemene inspectie van de federale en lokale politie een uitgebreide klacht heeft neergelegd tegen de hoofdinspecteur van de lokale politie.

Hij merkt voorts op dat van het strafdossier in 2003 geen enkele kopie voorlag, zodat geen kennis kon worden genomen van de inhoud ervan. Hij zet uiteen dat de informatie van de lokale politie op een verkeerd uitgangspunt gebaseerd is, nu hij zelf met zijn nota "Geplande activiteiten in het bureel Sint Germanusplein 6 te Roeselare" bij de lokale politie is langsgegaan teneinde inlichtingen in te winnen over de mogelijkheid van zijn toekomstig optreden als tussenpersoon in de wapenhandel, maar dat de hoofdinspecteur die nota ten onrechte als definitief heeft beschouwd, wat de verzoeker is blijven achtervolgen en waardoor ook zijn erkenning als tussenpersoon in de wapenhandel geblokkeerd is geworden. Wat de schending van het vertrouwensbeginsel betreft, merkt hij op dat zijn bestaande vergunningen niet zijn ingetrokken ondanks het vermeende gevaar voor de openbare orde, zodat er sprake is van willekeur.

Beoordeling

21. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor de overheid de verplichting in om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Na de ontvangst van verzoekers beroepschrift heeft de verwerende partij het dossier bij de provinciegouverneur opgevraagd en heeft zij om advies verzocht aan de procureur des Konings te Kortrijk en aan de lokale politie. Na de ontvangst van deze adviezen, heeft de verwerende partij de lokale politie om bijkomende informatie verzocht. Vervolgens heeft de verwerende partij haar beslissing gesteund op de negatieve adviezen van de lokale politie en de procureur des Konings. Deze adviezen steunen op hun beurt op de door de verzoeker bij de lokale politie ingediende nota "Geplande activiteiten in het bureel Sint Germanusplein 6 te Roeselare", waarin hij zijn activiteiten, waarvoor hij een erkenning als tussenpersoon in de wapenhandel heeft aangevraagd, uiteenzet. De verzoeker toont niet aan dat de lokale politie een ander motief had dan het informeren van de verwerende partij aangaande het potentieel gevaar voor de

openbare orde en veiligheid dat verzoekers wapenbezit zou stellen. Voorts is hiervoor reeds gebleken dat de hoorplicht te dezen niet van toepassing was.

Bijgevolg is de verwerende partij na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tot haar beslissing gekomen.

22. Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze haar beoordeling heeft gewijzigd, door terug te komen op een vaste gedragslijn of op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan. Dit is niet het geval wanneer een overheid, die in het verleden reeds wapenvergunningen heeft afgeleverd aan de betrokkene, hem thans een vergunningsaanvraag weigert, in het bijzonder wanneer die weigering geschiedt onder de nieuwe en strengere wapenwet en op grond van nieuwe gegevens.

23. Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig november tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin